

כיצד לפשוט את עורו של חמור כמה וכמה פעמים ולהשאיר את החמור שלם

עכשיו אני מחכה שהחמורים יצמיחו עור חדש, עוד יותר עבה מהקודם. אבל כל זמן שלא קיבלתי דוגמא, עדיין אינני יודע מה אפשר יהיה לעשות ממנו.

ענבר יבשה במים

לפני שבועיים התחיל המבול והמערכת התמלאה בפסטי" באל של מים. התחלתי לבוא לעבודה עם מזריחה, מעיל גשם ומגפיים, אבל זה לא עזר לי להישאר יבש. ברגע

זה מוכיח לכם, שבמערכת "העולם הזה" לא מולקקים רבש

שפרצה למערכת חבורה של מלכות-מים, סגנונות-מים ובלט-מים, נרסבתי עד העצב. כשראיתי שהמים מתחילים להגיע לנפש, בניתי לי רפסודה מגליונות ישנים של סיימס והצבתי מפרש מנייר פחם של מכונות-כתיבה, וברוח הצפון-מיוזחת שנסבה מבعد לסורגי החלון, הפלגתי לחוף-מבטחים.

איך שירדתי לחוף פניתי לרחוב דיזנגוף להתייבש. ברגע שדרכתי בסולית סנדלי בפנינת פרישמן, התנפלי עלי המון נגרות וכל אחת מהן שאלה אותי אם יש לי כרטיס זוגי לאכדיה, ואם אני רוצה להזמין אותה לשם. בינינו לבין עצמנו, לא היו לי כרטיסים. לא היו לי, כשם שלא היו לאבנרי ולאף אחד אחר במערכת מפני שמרקו תורגמן מכר כבר את כל הכרטיסים עוד לפני שהדפיסו איתם; אבל כשראיתי אילו החיכות נהדרות מתלבשות עלי לא היה לי לב לומר להן את האמת והתחלתי להתפרש שיש לי המון כרטיסים, כמה שאני רוצה. אתם יכולים לתאר לעצמכם מה זה, שאחרי עשרים שנה של חסביכים, מתלבשות עלי לפתע פתאום כל נצרות-הזוהר של כמית ורוגל, מתחנפות, מתחנני, חנות, ועושות לי עיניים, מספרות לי שאני יפה וחוק ותכב ויש לי כישרון וצייר קאריקטורות. כשאני שומע את זה אני מיד מבטיח להן כרטיסי-הזמנה לאכדיה. חגום אין כסף. כשהן רק שמעו את זה, השתגעו אחרי לגמרי ואחת אפילו לחשה לי באוזן שאני שם בכיס את גזקי ואת סל מינאו (מי זה?).

אחרי שכייפתי כך כמה ימים, אמרתי שאני הולך להביא את הכרטיסים, אבל באמת, רצתי הביתה להסתתר עד יעבור זעם. איך יכולתי לדעת שאחת מהן עוקבת אחרי? ברגע שראתה שאיני הולך להביא את הכרטיסים, שמה עלי שק על הראש טבול בתמצית כלורופורום.

כשהתעוררתי, מצאתי את עצמי בחדר קטן, קשור ברגלי ובידי לכיסאות. מולי ישבה יפהפיה משגעת עם אקדח ביד ורצח בעיניים, ואמרה לי שאם לא אשיג לה כרטיס לאכדיה, ימצאו את המשפיים שלי בגן-החיות. ביקשתי ממנה לתת לי עפרון ונייר ולהשאיר אותי רק רגע אחד לבר.

ברגע שנשארתי לבר כתבתי מיכתב קצר לעורך שלי. "שמע אורי! מי שיביא לך מיכתב זה, תן לו פרס ותבוא מיד להציל אותי. אל תיכנס בכוח מפני שיושבת מולי בחורה עם אקדח ואם יקרה לי משהו, לא יהיה לך מי ישעשה לך ציורים למדור הנוי. קח ממרקי שני כרטיסים ותכניס אותם מתחת לדלת, זה יספיק. אחרי שתציל אותי, אספר לך דברים שאפשר לעשות מהם סקופ גדול ואולי אפילו תמונת שער. בחייר, הודרו! יש לבחורה הזאת רצח בעיניים."

הספקתי להכניס את הפיתקה לתוך בקבוק חלב ולהעמיד אותו בחוף, ליד הדלת. למחרת היום שוחררתי.

לא רק אצל בחורות היתה לי הצלחה. גם מליונר אחד שאני מכיר, אחד כזה שאף פעם אין לו כסף בכיס כשאני מבקש ממנו הלהאה, גם זה התחיל פיתאום להתחנף. אתם יכולים לתאר לעצמכם מליונר כזה, שמקבל כל שנה אולי 50,000 לירות מתקציב-הפיתוח בשביל לקנות מכונות ש-מניחות באופן אוטומטי כסף על קרן הצבי, אפילו זה בא אלי וביקש כרטיס חגום. כשנתתי בו מבט בעיני-העגל שלי, לא נבהל כלל.

"מה אתה חושב לך?" אמר לי, "שאני אבנס בכרטיס בתשלום? אתה לא מתבייש?"

החשוף שפשף היטב במלוא החופן ישועות ונחמות, ומלא את האבוס בתערובת הרגילה. אם תרגיש תוך כדי עבודה שכואב לו לחמור והוא צועק "אוי!", קח מיד רטייה של אלפיים מארק פיצויים והדבק אותם למקום הכואב, בדבק נגרים. אם זה לא עוזר, הוסף פרמיה של 20 אחוז. אם נם זה לא עוזר, פרמיה של 21 אחוז בטח תעזור.

עכשיו תן לחמור לנוח חמישה חודשים בלבד, מפני שיש לו כבר נסיון בהצמחת עור חדש והוא עושה את זה יותר מהר. דע לך, שזה החוק אצל החמורים: איך-לפני שקשה להם ללמוד דבר חדש, הרי ברגע שבכל זאת למדו את זה, הם עושים את זה יותר מהר ויותר טוב מאשר בהמות אחרות.

אחרי שהחמור הצמיח עור חדש אתה רץ אליו בבהלה באמצע הלילה, מעיר אותו משנתו ועד שהוא מתאושש מחלום האתונות שלם, אתה אומר לו שאין לך זמן ואתה מוכרח את העור שלו תיכף ומיד לעשות ממנו תוף. טבעי הוא שהחמור יתרגו ויאמר לך שבשביל דבר כזה לא צריך להעיר חמור באמצע הלילה ואפשר לדבר על זה בשקט למחרת היום.

"איך אתה מדבר?" תצעק לתוך אוזנו הארוכה. "איך רואה שאני בחאקי? קראו לי למילואים ואמרו לי להזעיק את החברה ועור התוף שלי נעלם, אכלו אותו עכברים. אני צריך את העור שלך תיכף ומיד, ואל תזרוק לי אותו סתם כך, לצאת ידי חובה. אני צריך אותו נקי ויבש ומתוח, כדי שירעם בקול חזק כשאקיש עליו במקלי."

כשחמור שומע דברים כאלה, מיד הוא קופץ על ארבעה, מזדקף, עומד דום ומצדיע, קורע מעל גופו את העור, מייבש אתו על הפיריטי, מגרד ממנו את הדם הקרוש, פולה ממנו את הקרציות, מגלח אותו נקי בראמינגטון ורוחץ אותו באמח. כשהעור מוכן לשימוש הוא מוחח אותו בעצמו על התוף ועד שאתה חוזר מבית דולפין שבביציון, איפה שבילית את החופש השנתי שלך, התוף כבר מוכן בשביל סוליימן הגדול, שהבטיח לערוך קומיץ גדול לחברה בחולות נבירובין.

את העור הרביעי מצמיח החמור אחרי מנוחה של שלושה חודשים בלבד. הפעם זה כבר עור עבה מאוד. עור שמת' קלף בקושי. הוא כבר לא חלק ומגוהץ כמו שהיה בהתחלה אבל עדיין טוב להכין ממנו ארנקים לכסף, עטיפות לדר' כנפים, תיקים ומיזחות. אם לדבר בלשון מיסחרית יבשה, אז רק עכשיו מתחיל העור להיות רנטאבילי. לפני שמרוב הצמחת עורות למד החמור להכין עורות משובחים לשימוש העשייתי. הוא לא רק למד לעשות עורות, הוא גם התמחה בפשיטתם מגופו של עצמו. הוא יודע כיצד לעבד אותם עיבד ראשני, למה שנקרא שלחים.

לעור לזה יצאו מוניטין בכל העולם, מפני שהשליחים והנציגים שלנו בחוצות האלה, וראים שהן אחת המיוחדות שהתקינו מעורות האלה, וכמה שחן מחזיקות מעמד בתלאות הדרך.

יש כל מיני חמורים, ולא כל חמור טוב לפשיטת עור. החמורים הכי טובים, אלה שהעור שלהם רך ועדין ושקוף כאשר שמים אותם מול השמש, הם החמורים הקטנים והבחוליים, שעדיין לא פשטו מהם את העור לפני כן והחיים על דיאטה של נייר עתונים. השמן של אותיות הדפוס ניכנס להם למוח ומרפד להם את השכל בשיכבה דקה של אהבת הבריות והמולדת.

אם אתה בא לחמור כזה ואומר לו: "חמור, חמור. העור שלך כה יפה ומבריק וכה שקוף שאני רוצה לעשות ממנו חלון להשקיף בו על העתיד." מיד מתמוגג החמור מנחת, מוריד את העור שלו בעצמו ומגיש לך אותו על מגש של כסף, יחד עם הזנב. קח את העור ועשה ממנו מישקפה להשקיף בו על העתיד, אבל חלילה לך לקחת גם את הזנב, מפני שאם תקח את הזנב, לא יהיה לחמור כמה לגרש זבובים וכל הטורח הזה יפול על שכמך. הרי הוא בסך הכל חמור קטן ובתול, שעוד צריך לטפל בו.

אחרי שהחזרת לחמור את הזנב ועזרת להדביק אותו במקום הקודם, אתה לוקח מלוא החופן ישועות ונחמות ומורח בו את הבשר הגלוי, שלא יעלה כובלה. את האבוס הריק אתה ממלא בנייר עתונים חדש, בפרופורציה מתאימה בין עתוני-ביקר ועתוני-ערב, ביחס של 3:1. גם את המים בשוקת יש להחליף וכדאי להמים בתוכם כמה נקודות של אינדוס, שיגבירו את התיאבון. חמור מקלף זקוק להרבה מזון ולהרבה מנוחה עד שהוא מצמיח על עצמו עור חדש.

אצל חמור נורמאלי, עם מקום עבודה קבוע, זה לוקח בערך חצי שנה עד שעולה על בשרו עור חדש. העור השני הוא בדרך כלל יותר עבה מהראשון. מהעור הזה כבר אי-אפשר לעשות זכוכית, מפני שהוא לא כל-כך שקוף, ואם מסתכלים דרכו על העתיד, רואים רק ערפל עם נקודות שחורות. כמה שהוא לא טוב לעשות ממנו זכוכית, הרי אין טוב ממנו לכרוך בו את ספרי הוהב של הקרן הקיימת. העור גמיש ונוח לקיפול, ואותיות הוהב נדבקות אליו בחוקה, כך שאפשר לרוחץ את הכריכה במים חמים וסבון בלי להוריד את האותיות. אפשר לרוחץ את הכריכה גם באמח ולא יקרה כלום לאותיות.

עכשיו אתה בא אל החמור ומבקש ממנו את העור בשביל ספר הוהב של הקרן הקיימת. איך-לפני שהחמור הוא אותו חמור כמו קודם, שוב לא יתלהב ולא יפשוט את עורו מעצמו, מפני שבניתיים רכש נסיון וגם האבוס שלו מלא חמיר כזה, שכבר ריפד לו שיכבה דקה של שומן מתחת לעור, לא יוציא ראשו מן האבוס, רק ירמוז לך באזניו הגדולות שאם יש לך ענין בעור שלו, אתה יכול להוריד אותו בעצמך, ולהוריד עור של חמור זה בעצם לא דבר מסובך כל-כך.

קח מספרים ופרום את העור. התחל מהגב לאורך עמיד השדרה, עד רעמת העורף. אחרי כן תפרום מלמטה, מתחת לבטן, אבל בזהירות. אחרי שגורת בשני המקומות, קלף את העור לאט-לאט כלפי מטה, כמו שמקלפים בצל, את הבשר

החמור שאני מדבר עליו, עומד ומצדיע, מלא נאווה על התרומה שתרם, במסירותו הרבה.